

Malofatranská stovka, alebo ultrapukance.

Pokúšam sa zaspať v hotelovej izbe na jednolôžkovej posteli. Vedľa mňa leží Ivo na druhej, pekne oddelene, každý zvlášť akoby sme boli pohádaní. Ešte budeme mať možnosť byť spolu niekoľko hodín, v dobrom aj v zlom. Chladnička si ide svoju Sonátu mesačného svitu, za oknom horí jánska vatra, vyššia ako socha Jánošíka, neznámy folklórny súbor spieva Na kráľovej holi, a ja si v duchu pospevujem s nimi. Spánok neprichádza, hlava ide na plné obrátky. Chceli sme s Ivom prejsť do vyššieho levelu z 50tky na 100vku, ale iba Boh vie, či to v tom horku dáme. Som síce letný typ, ale čo je veľa, to je veľa. Sníva sa mi, že bežím na vlak, ktorý ide na MF 100, zmeškám ho, plačem zo sna a zase sa budím. Zadriemem a zvoní budík.

Úžasný terchovský hotelík myslel na bežcov a zabezpečil raňajky už o piatej. Vianočka s medom a káva, ideálna kombinácia pre mňa. Ivo beží zaniest dropbagy a batožinu. Pripravená vyraziť, kým Ivo nevypochoval s kúpeľky s mojím krémom proti vráskam. Čo s ním? Beriem ho do batohu, hádam ho tu nenechám, je takmer nový, možno sa mi zide, ak ma niekde vypne, starostlivosť o pleť budem mať zabezpečenú. Ale moja zlatá polovička, ešte letí zaniest krém do batožiny. A tak vďaka mne prichádzame na štart o päť minút dvanásť, nestíhame ani fotku, ledva pozdravím zopár bežcov.

Štartujeme do egyptskej horúčavy, určite by bolo lepšie ležať na leháááátku, doma na lehááááátku. Ivo m brzdí, a mal pravdu Náhlenie nemá zmysel, nejdem vyhrať, stačí prísť do cieľa. A tak sa držíme niekde na chvoste peletónu. A začíname šliapať na prvý kopec. Sme ako mravčky roztrúsené po Baraniarkach a Kraviarkach, škoda len, že slniečko si na nás zobralo zväčšovacie sklíčko, aby nás lepšie videlo. A tak sa pekne potíme vo vlastnej šťave. Ale tie výhľady hore sú pre mňa nizozemca vzácné veľkolepé.

*„Jak tu milo, jak tu volno,
Jak tu dobre, jak pokojno!
Čo povejú leň tie hory.*

Každý šepot z nich hovorí...“

Aj Ľudovít Štúr bol z toho nadšený, len neviem, či by tak básnil aj po 100km.

Charakteristika tejto trasy za mňa, hoooooreeeee, doooooleeee.

Štefanová a čerstvá vodička od Peťka, osviežila, bo teraz ideme zase do výšin.

Stúpanie na Rozsutec skôr Rozbitec. Ale šľape sa mi fajn, ideme hlavne v chládku, čo nám velice vyhovuje. Tu ma oslovuje Poliak hore bez, mmmm, vyšportované telo, chce len fotku s Rozsutcom, ok, pózuje, fotím.

Tieto skalolezecké trasy ma total spomaľujú. Hore sa škriabem ako pavúk všetkými štyrmi končatinami, čo mi celkom ide, ale dole je to už horšie. Rozmýšľam kam klásť nohy, aby sa dáma v rokoch nezrúbala. Opatrne a pomaličky. Niekde dole vidím Medziholie, akoby kameňom dohodil. Len sa tam nejako skotúľať. Žiada sa mi piť a jesť.

Chlapi z horskej služby sú milí a úslužní, dopĺňam čo treba a už sa trepem na Stoh. Stále sme nabití minimálne na 50%, i keď sa už začínam variť ako sliepka vo vývare. Ideme pomaly stále v šetriacom režime. Horko na hovado, ale výhľady úžasné. Chládok je utópia. Tu naďabím na českého bežca, chudáčik kľučuje, a leží v tráve. Chcem mu pomôcť, šupne si solnú tabletku a končí. Len konštatuje „Proč tak brzy?“. Toto horko dáva všetkým riadne zabrať.

Zase zbiehame celkom príjemným a hlavne neskalnatým terénom, aspoň na chvíľočku, a potom už opäť štvieračka na Chleb. Pamätám na zimy aké som tu zažila, až neuveriteľné, že sa tu raz budem takto potiť. Už sa neviem dočkať toho osvieženia na chate pod Chlebom. Pýtam si polievočku, riadne prisolujem, a idem pozdraviť Peťku, Ivo objednáva chladené pivo, a mne je vlastne úžasne. Teda až na to, že som úplne uvarená. Mimochodom, niektorí sú na tom oveľa horšie, keď vidím ako ich Lucka musí kriesiť. Zase pookrejem a s osolenými melónmi v oboch rukách opúšťam túto oázu pod Chlebom.

Za mňa prichádza najkrajšia časť trasy, bohužiaľ najnáročnejšia. Trópy na hrebeni pokračujú, našťastie mám štyri plné fľašky vody, lebo viem, že teraz príde Sahara až do Kľačianskej Magury. Zaliezam do kosodreviny, bohužiaľ stromy a kríčky nie sú k dispozícii, a tak na spôsob záhradného trpaslíka, využívam toto prírodné WC s výhľadom za milión. Ivovi je akosi divne a tak sa zvalí do tieňa, teda skôr tienika, najradšej by si tam aj šlofíka hodil, ale tiež s jeho povahou, "aj cez mŕtvoly" sa rýchlo pozviecha a kráča ďalej.

Prechádzam trasu Strečnianskej mašle, a tu zrazu prišla aleže úplne nečakane krízička. Driapem sa po skalách, zliezam ako totálny invalid, všetci ma predbiehajú. Nevládzem zbiehať tie strmé skalnaté zbehy. Riadne si ponadávam a sľubujem týmto skalám, že už sa na takúto nič v Malej Fatre neprihlásim, kým to nezbehnem ako ostatní bežci. Cup, skala, cup druhá, predklon, padám, stúpam na stred chodidla a nie na pätu. A slzy sa mi rinú, takže spomaľujem, lebo aj tak hovno vidím. A keby mala byť aj druhá polovica takáto prudko skalnatá, hasta la vista Malofatranská.

Našťastie to bude už ľahšie, čo mi sľubujú aj zlatí dobrovoľníci na Chate pod Magurou, kde mi poskytnú aj službu: „Ak ťa niečo trápi, vypočujeme ťa, sme tu pre teba“. Aj touto cestou sa im chcem poďakovať, že som si mohla vyliat srdce.

Zrazu sa mi ide akosi lepšie, zbieham slušným tempom, moje nohy neriešia kamene, korene a elegantne ich v behu preskakujem. Iva nechávam niekde za sebou. Ani neviem ako sa ocitám v Lipovci, rozhorúčená lúka ma opäť pribrzdila, ale ja som happy jak dva grepy, že mám tú horšiu časť za sebou.

A áno idem rozhodne ďalej, nič ma nebolí, žiadna zapálená šľacha, žalúdok mi pekne trávi všetko čo mu posielam, vrátane gélov a solných tabliet, objednávam si cestoviny, prezliekam do voňavých vecí a hlavne ponožiek, lebo tie čo vyzliekam sú fakt že hnus, asi najsmradľavejšie ponožky, aké som kedy mala. Dobíjam mobil, večeriam, už len pohár vínka mi k tým cestovinám chýba. Ivo sa aj osprchuje, ja zase až takú studenú vodu nemusím, ale nožičkám som dopriala očistu, nech ma nesú ďalej, moje dva kolíčky. Papa všetci, ja to dnes určite dám.

Trošku sme sa odklonili od trasy, tak počkáme na skupinku za nami a už ideme všetci spolu. Na piatich si medveď netrúfne. Slniečko zapadlo, ale teplo zostalo také isté. V diaľke horí jánska vatra, mesiačik skoro v splne, a mne sa naskytuje opäť nádherný výhľad. Mesiac, vatra, les a päť podivínov

stúpa na Minčol. Kráčame pekne za sebou, najprv v družnom rozhovore, s pribúdajúcimi výškovými, čoraz potichšie. Každý má v hlave iný tok myšlienok, ale všetci máme jeden spoločný cieľ. Poteším sa čučoriedím, znamená, že sme už skoro hore. Na hrebeni je už o čosi chladnejšie, keď len o dva stupne. Dobieham Ivu s Braňom, posťažujeme sa jedna druhej až po Krížavu. Tu vládne skvelá náladička, popapám chlebíky a ešte všetko možné, čo tento all inclusive ponúka. Ivo si troška oddýchne, je už zase bledý jak stena, ale ide.

Tento úsek mi príde podozrivo podobný Súľovu na BBU, len hore a dole, rovinky neexistujú. Neverending story. Stále sme v skupinke a medzi nami vládne hrobové ticho.

Sem, tam preliezam padnutý strom a prichádzam na to, že neviem zdvíhať normálne nohy, tak si rukami nadvihujem nohu ponad kmene.. Niežeby to bolelo, len nohy sa mi premieňajú na niečo rôsolovité, čo neviem vysvetliť. Kdesi sa tu objavuje taký prudký zbeh, že uvažujem či sa nespustím po riti, lebo je len taký hladučký bez skál a koreňov.

Floro mi pekne žiari čelovkou na cestu, zlatý, aspoň mám istotu, že keby letím do neznáma, niekde ma nájdu. Prichádzajú mikrospánky, neverila som, že si môžeš po ceste aj trošku zdriemnuť, no dá sa to. Hnilé kmene stromov mi pripomínajú panenku Máriu, možno tam aj stála...Iný strom zase vypadá ako mníška z hororu. Našťastie začína svitať a my prichádzame na občerstvovačku pod Hnilickou Kýčerou. Milí ,zlatí, usmiati, ľudkovia dostávam vývar aj s mäskom, beriem čokoládu, nech sa tu neroztopí a pokračujem už len s Ivom. Je svetlo a naša nočná partička sa rozpadá.

Z nasledujúceho úseku si moc nepamätám, len spev vtákov a zas a znova slniečko. A ja sa varím zaživa už druhý deň po sebe.

Vrisko, raňajkujem vianočku s nutellou, zapíjam mäťovým čajom, banán a melóny beriem do ruky. Už vážne posledné stúpanie na Klak, aj to celkom fajn ide. Ivo sa po ceste osviežuje vo vodopáde, ja čaptám hore. Ešte dokážem vnímať krásne výhľady, takže stále žijem.

Vyškierajú sa moje obľúbené skaly, ale aj tie raz, dva prelezieme a vchádzame do tieňa. Tri km pred cieľom zle odbočíme a ja zahreším najhoršie ako len viem. Môžem sa takto opustiť tri kiláky pred cieľom? Môžem. Som na smrť unavená, štípu ma otlaky ako nikdy predtým na žiadnej stovke. A tak len kráčam do vytúženého cieľa. Ivo beží cez Fačkov. Nechápem ako to dokáže po tom horúcom slnku. Ale zastaví a počká ma a spoločne ruka v ruke prechádzame cieľovou bránou. Nie nebudem plakať od šťastia, to rozčítanie prišlo až v aute. Dali sme to. V dobrom aj v zlom. Pohladkám Tinku po líčku a poďakujem, že som sa mohla tak krásne zničiť. Už takúto ultra skalnatú lezeckú kravinu nepôjdem. Dnes po pár dňoch, si už hovorím, že možno budúci rok, by som si mohla zlepšiť čas, keď potrénujem tie skalostné zbehy.

Obrovská vďaka Vám, ktorí ste sa podieľali na mojej seba deštrukcii, každý človek na občerstvovačke mi vždy prihral energiu ísť až do konca.

A samozrejme SUT, bez vás by som si stále behala po našich krtincoch a neoprobovala trošku z takého hrbatého ultra.

Bež, keď môžeš, kráčaj, ak musíš,

Plaz sa, ak je to nevyhnutné, ale

Nikdy sa nevzdávaj.

/Dean Karnazes/

PS a mám konečne krásne opálené nohy (do kraťasov)